

Šnekėkiam žemaitėškā

Mums kartās sospaud ė dūši, ė širdi,
Ka mūsa kalbeli nagraži, girdi.

Ka trūkst mums kultūras, ka esam stačiuokā,
Ka visi žemaitė bindrauti namuokam...

Apginkem, žemaitė, sava šneka, apginkem!
Ė diel tvėrtuma vīns kita gražė apkabinkem!

Mas muokam bėndrauti, mas muokam rokūtīs,
Nuors kartās aukštaitis prīš mus pasipūtis...

Juk esam pasaki mas sīki navīna:
– Nasuket galvuos mums nė nakti, nė dīna!

Mas mīliam Tievīni ėr prוותieviu šneka,
Kor Akmena, Jūra, kor Minija tek.

Čia graži kalnelė apaugin miškelės,
Čia kuožna dirveli nuvaikščiota kelės.

Žemaitė, laikikimies stiprė ož ronku
I saugokiam kalba – ton pavelda brongu!

Privaluom žemaitiškā vėsė muokieti,
Vakā ir anūkā, kap mas tor šnekieti.